

Policy brief #5, 03.11.2025

Поточний стан відносин України та Угорщини

Сергій Кардаш

ЦПД НаУОА

Юрій Мацієвський

ЦПД НаУОА

Наукова редакція

Юрій Мацієвський

Центр політичних досліджень НаУОА

Острого, 2025

Українсько-угорські відносини стали одним із найбільш контрастних кейсів зовнішньої політики Києва: політичне протистояння та інциденти поєднуються з прагматичним економічним співробітництвом та точковими гуманітарними проєктами. Їхня динаміка не укладається в класичні «дружні/ворожі» рамки, швидше нагадує маятник між конфронтацією та холодною співпрацею. З одного боку, систематичні блокування Орбаном рішень ЄС та НАТО, публічна антиукраїнська риторика та використання теми нацменшин як політичного важеля. З іншого боку – робочі контакти між міністерствами, відкриті пункти пропуску, спільні інфраструктурні та енергетичні проєкти, а також кроки України щодо імплементації рекомендацій Венеційської комісії з освітніх та мовних прав.

Окремі виміри відносин України та Угорщини

Відносини України та Угорщини залишаються суперечливими: політично та у сфері безпеки вони перебувають у глибокій кризі, але в економіці зберігається прагматизм. На політичному рівні контакти майже заморожені – уряд Віктора Orbana блокує євроінтеграційні та натовські ініціативи Києва, прикриваючись темою прав угорської меншини. Військова співпраця відсутня: Будапешт відмовляється передавати зброю та блокує транзит допомоги через свою територію. Шпигунський скандал на Закарпатті та взаємні вислання дипломатів лише посилили недовіру. Водночас економічні зв'язки зберігаються: Угорщина залишається важливим торговим партнером та постачальником енергоносіїв, попри торговельні суперечки щодо зерна чи OTP Bank.

Політичний вимір відносин

Політичні відносини між Україною та Угорщиною у 2024–2025 роках залишаються найбільш напруженими за всю історію незалежності України. Будапешт послідовно блокує ключові рішення ЄС та НАТО щодо Києва – від санкцій проти РФ до пакетів фінансової та військової допомоги. Угорщина затримувала виділення €6,5 млрд через Європейський фонд миру та погрожувала вето початок переговорів щодо вступу України до ЄС. У травні 2024 р. партнери прямо [звинуватили](#) Orbana в тому, що він «систематично діє» на користь Кремля на підставі «захисту меншин». Хоча під тиском союзників Угорщина іноді погоджується знімати вето ([пакет](#) макрофінансової допомоги на €18 млрд для України), вона щоразу вибиває політичні чи фінансові поступки, зокрема часткове розморожування єврофондів.

Щодо НАТО, Будапешт також зберігає «особливу позицію»: [блокує](#) засідання Україна-НАТО на високому рівні з 2017 року, [відмовляється](#) від транзиту зброї та власної військової допомоги, але водночас демонструє готовність «не заважати» ухваленню колективних рішень. Такий курс створює для Альянсу додаткову напругу, проте формально не руйнує консенсус.

Ключовим полем конфлікту стала євроінтеграція. Орбан відкрито [заявляв](#), що «не підтримає» початок переговорів з Україною, а 2025 року організував «національні консультації», де 95% респондентів [відкинули](#) членство України. Це стало політичним інструментом тиску на Брюссель: угорський уряд виправдовував вето «волею народу». Європейські дипломати [наголошують](#), що понад 40% рішень ЄС щодо України у 2023–2025 роках блокувала саме Угорщина.

Аналітики трактують таку політику, як поєднання ситуативного торгу з глибшими геополітичними мотивами. Орбан роками проводить курс відкриття на Схід, будуючи тісні зв'язки з Росією та Китаєм. Він використовує шантаж як інструмент: у 2023 році [заблокував](#) допомогу Україні, поки Київ не прибрав ОТР Bank зі «списку спонсорів війни». Експерти Atlantic Council [вказують](#), що таке балансування дозволяє одночасно отримувати вигоди від ЄС/НАТО та демонструвати лояльність до Москви.

У Києві дії Будапешта сприймають як частину більшої проблеми – російського впливу на ЄС. Аналітики Razumkov Centre та New Europe Center [наголошують](#): Угорщина перетворилася на «м'якого саботажника» євроатлантичної єдності. Європейські лідери все частіше говорять про необхідність реформування механізму однастайності, щоб уникати шантажу. Для України це означає постійну потребу балансувати – утримувати канали діалогу відкритими, але не поступатись принципами.

Військовий вимір відносин

Угорщина залишається [єдиною](#) державою ЄС/НАТО, яка послідовно відмовляється від летальної допомоги Україні та забороняє транзит зброї через свою територію, пояснюючи це антиескалацією та безпекою закарпатських угорців. Риторика Орбана [зводиться](#) до закликів негайного перемир'я та критики будь-якого розширення військової підтримки Києва. Аналітично це не нейтралітет, а політична дистанція, яка об'єктивно посилює позиції Москви.

У рамках НАТО Угорщина дотримується формули «не блокуємо, але не приєднуємося». Після багатьох років блокування Комісії Україна – НАТО союзники у 2023 р. перейшли у формат Ради Україна – НАТО, зменшивши можливості Будапешта гальмувати процес. У 2024 році Орбан погодив зі Столтенбергом формулу: Угорщина не блокує колективні кроки на підтримку України, але сама не бере участі у фінансуванні чи тренувальних місіях. Фактично альянс рухається далі, але створено прецедент «опції неучасті», що підриває політичну єдність.

Також Угорщина системно [затримувала](#) рішення про компенсації за зброєю (ERF) та пакети підтримки, пов'язуючи розблокування з окремими вимогами (зокрема, ОТР Bank чи енергетику). Лише під тиском колег по ЄС Орбан у лютому 2024 року пішов на поступки та зняв вето з нового пакета допомоги Україні у розмірі €50 млрд, отримавши [запевнення](#), що цей фонд переглядатиметься щорічно і не торкнеться заморожених для Угорщини коштів ЄС. У НАТО схожа модель «виключення» для Угорщини (без шкоди загальному курсу підтримки України) була реалізована напередодні саміту у Вашингтоні 2024 року. У результаті, хоча Будапешт і залишається членом Альянсу, його участь у колективній оборонній підтримці України є чисто номінальною – Угорщина не дає свого внеску і намагається гальмувати прогрес політично, але не виходить за червоні лінії, які могли б викликати формальну ізоляцію чи санкції з боку НАТО.

На тлі відмови від летальної допомоги Угорщина наголошує на гуманітарному внеску: прийняття біженців, лікування поранених, постачання медобладнання, підтримка логістики. Лише за перші місяці війни країна [прийняла](#)

понад 600 тисяч українських переселенців, забезпечивши їх житлом, харчуванням та доступом до ринку праці. Угорщина також запропонувала тисячі стипендій для українських студентів, мобільні будинки для переселенців та участь у відновленні зруйнованої інфраструктури (зокрема, шкіл та лікарень Київської області). У військово-медичній сфері Будапешт проявив себе у лікуванні поранених українських військових та підготовки медичного персоналу: угорські шпиталі прийняли на реабілітацію групи поранених бійців, а Збройні сили Угорщини приєдналися до навчання українських військових медиків у рамках гуманітарних програм. Угорське керівництво [називає](#) ці кроки найбільшою гуманітарною акцією в історії країни та доказом того, що допомагає Україні «тим, хто в біді», хоч і не шляхом озброєння. Все це створює «помірне» тло співпраці, але не компенсує дефіцит взаємодії у сфері безпеки.

Крім того, попри політичні суперечки, сторони [розширюють](#) пропускну спроможність кордону (нові/модернізовані ПП, спільні митно-прикордонні процедури), що є критичним для експорту/імпорту під час війни. Це прагматичний сегмент, який обидві сторони намагаються уберегти від політичної турбулентності.

У 2025 році й без того напружені українсько-угорські відносини пережили безпрецедентне загострення через розвідувальний скандал. У травні 2025 р. СБУ [повідомила](#) про викриття мережі угорської військової розвідки на Закарпатті. Будапешт [назвав](#) це «антиугорською пропагандою», сторони обмінялися висиланнями дипломатів. Це [зірвало](#) заплановані консультації з прав меншин та заморозило мінімальний політичний діалог у площині безпеки. Навіть якщо юридичні підсумки справи ще попереду, політичний ефект – різке падіння довіри вже відчувається.

Додатково, двостороння напруга посилилася 26 вересня 2025 р. через зафіксовані Україною польоти, імовірно, угорських дронів над прикордонними районами: Зеленський [заявив](#) про перевірку кожного випадку та можливу розвідку промислових об'єктів. У відповідь глава МЗС Угорщини Петер Сійярто різко відкинув закиди, [звинуватив](#) Зеленського в «одержимості», тоді як український міністр Андрій Сибіга [назвав](#) угорський уряд «кремлівським лакеєм» та оголосив заборону на в'їзд трьом угорським військовим чиновникам. Інцидент із дронами показав, що недовіра між Києвом та Будапештом зростає і легко виходить за межі дипломатичних суперечок, перетворюючись на фактор нової ескалації.

Економічний вимір відносин

На тлі політичної напруги економіка працює за принципом «прагматизм понад риторику»: торгівля, енергетика та логістика залишаються функціональними, хоча окремі рішення Будапешта регулярно перетворюють економічні теми на політичні конфлікти.

За підсумками 2024 р. товарообіг між державами склав близько \$4,3 млрд, при цьому експорт України до Угорщини просів до близько \$0,9 млрд, а імпорт з Угорщини зріс до \$3,4 млрд. Після сплеску 2022 року український експорт різко [впав](#) у 2023 році через «зернові» обмеження; одночасно імпорт з Угорщини відновився. Структурно Україна постачає переважно сировину (агро,

деревообробка) та частину промислових товарів; у той час, як з Угорщини [імпортує](#) енергоносії, техніку та товари з більшою доданою вартістю. На відміну від польського напрямку, угорський кордон не блокувався протестами фермерів, тому Угорщина виконувала роль «страхувального маршруту» для експорту.

Угорський напрямок – ключ до стабілізації української енергобезпеки. У І півріччі 2025 р. 56% газу, що імпортується Україною, зайшло саме через угорський [інтерконектор](#) (~1,16 млрд м³ з 2,1 млрд м³), решта – Польща/Словаччина. Наприкінці 2024 року Орбан публічно лобіював продовження транзиту російського газу через Україну, проте угоди не досягли. Також за підсумками 2023 року Україна [імпортувала](#) з Угорщини нафтопродуктів на \$166 млн; газу - ~ \$ 264 млн. Крім того, у 2024 р. зріс імпорт електроенергії в 5,5 раза до 4,4 млн МВт год, з них ~ 39% - з угорського напрямку; у пікові періоди ця частка навіть [зростала](#), що допомогло Україні проходити дефіцити під час обстрілу. Політичний вплив Будапешта на ці постачання обмежений: імпорт [здійснюють](#) приватні компанії у рамках інтегрованого ринку ENTSO-E. Як бачимо, у цій сфері яскраво відчувається двоїстість політики – виключення з нафтового ембарго ЄС, висока залежність від російської нафти викликають критику, але саме завдяки цій моделі Угорщина залишалася стабільним каналом енергопостачання для України.

Прямі угорські інвестиції в Україні невеликі й ніколи не були великими. Винятком є окремі угорські компанії, серед яких виділяється OTP Bank (системно важливий гравець). Потрапляння OTP до списку «міжнародних спонсорів війни» у 2023 р. спровокувало [жорсткий](#) тиск Будапешта на ЄС (блокування виплат з EPF) з вимогою вилучити банк зі списку; після компромісу Києва – розблокування допомоги Як наслідок, економічна суперечка була використана як політичний важіль на рівні ЄС.

Деякі угорські компанії працюють у Закарпатті та прилеглих регіонах, традиційно орієнтуючись на локальний ринок та громаду угорської меншини. Наприклад, функціонують спільні підприємства у сфері сільського господарства, деревообробки, невеликі проєкти у сфері туризму та торгівлі. Також можна згадати паливно-енергетичну корпорацію MOL, яка хоч і не інвестує у виробництво в Україні, але є важливим гравцем ринку пального (через постачання та транзит).

Окремо варто згадати про «зернову» суперечку. Після загальноєвропейської тимчасової заборони (травень-вересень 2023 р.) Угорщина [продовжила](#) ембарго самостійно та розширила перелік до 24 категорій, дозволяючи лише транзит під контролем. Київ розцінив дії Угорщини (а також Польщі та Словаччини) як недружні та [подав](#) позов до СОТ. Європейська комісія, своєю чергою, продовжила безмитний режим до червня 2025 р. із «захисними заходами» (оперативні квоти/мита), але Будапешт [заявив](#) про збереження власних обмежень щонайменше до середини 2025 р. Тема зерна переноситься у трек переговорів про членство в ЄС.

Таким чином, попри політичну конфронтацію, низка сфер українсько-угорських відносин зберігає робочий характер. Насамперед це енергетика та транзит, прикордонна та митна логістика. До точок конструктиву належать і гуманітарно-освітні ініціативи. Важливим елементом залишається відновлення інфраструктури – угорська допомога у відновленні шкіл та лікарень у Київській

області та Закарпатті. Водночас джерела напруженості мають стабільний і системний характер. Найгостріші – вето Будапешта в ЄС та НАТО фінансових пакетів, санкцій та політичних рішень на користь Києва; «зернова війна» та торгові обмеження, що призвели до позову України до СОТ; питання прав меншин, зокрема вимога Угорщини щодо гарантованих парламентських мандатів та мовних квот у держслужбі; а також інциденти безпеки на кшталт шпигунського скандалу весни 2025 р., який зірвав двосторонні консультації. Цей набір конфліктних вузлів продовжує блокувати політичний діалог та створює ризик для євроінтеграційного курсу України.

Відносини на рівні глав держав та урядів

На рівні глав держав відносини – холодні та епізодичні: після короткого потепління у 2024 році довіра не відновилася, спільних рішень немає, риторика розходиться. На рівні урядів – керована технічна взаємодія без політичної розв'язки: працюють канали МЗС, комісії та прикордонні/інфраструктурні проекти, але «червоні зони» (меншини, енергетика, євроінтеграційні блокування) регулярно викликають конфлікти та гальмують прогрес.

У 2024-2025 роках. двосторонні відносини на рівні Президента України та прем'єр-міністра Угорщини залишалися напруженими та непостійними. Візит Орбана до Києва у липні 2024 р. дав короткий «тайм-аут»: Зеленський [говорив](#) про підготовку широкої двосторонньої угоди, Орбан – про перемир'я заради переговорів із Путіним, яку Київ не підтримав. Надалі ми спостерігали переважно символічні жести ([рукостискання](#) на Євросоюзі восени 2024 року) без переходу до загальних рішень; у громадській площині – взаємна громадська критика. Найяскравішим епізодом слід вважати жорстку позицію Зеленського з окремих ініціатив Угорщини (наприклад, називаючи атаки на трубопровід «Дружба» політичним тиском та поєднуючи їх з угорським вето на переговори із ЄС). Орбан та Сійярто у відповідь відкрито [звинувачували](#) Зеленського в «інтригах» та «загрозах».

На урядовому рівні сторони перейшли до формату «керованої технічної взаємодії», попри політичну напругу. У 2024 р. відновилися робочі контакти МЗС та профільних відомств. Зокрема, наприкінці січня 2024 року Сійярто, міністр оборони Ерделі прибули до України, де [провели](#) «конструктивні» переговори з тодішнім міністром закордонних справ Дмитром Кулебою. Українська сторона погодилася створення спільної комісії з прав нацменшин – і за місяць Орбан поїхав до Києва, щоб показати «певне зрушення» у цьому питанні. Аналогічно, у вересні 2024 року новопризначений міністр закордонних справ Сибіга [відвідав](#) Будапешт – і відзначив «дуже відверту розмову» із Сійярто. За словами офіційного Києва, тоді домовилися посилити координацію, а Будапешт підтвердив готовність приєднатися до відновлення України, хоч і наполягав на дотриманні угорських позицій (зокрема не блокувати житлові ініціативи щодо угорців на Закарпатті).

Євроінтеграційний підхід України у відносинах з Угорщиною

Україна розглядає євроінтеграцію як пріоритет, тож угорське вето щодо початку переговорів стало для Києва викликом. По суті, Київ рухається двома паралельними шляхами. Перший – двосторонній: Київ знижує гостроту чутливих

тем (передусім щодо меншин), просуває технічні домовленості щодо кордону та енергетики, але без поступок у базових принципах. Другий – європейський: Україна тримає темпи процедур, працює з інститутами та коаліцією країн, щоб не стати заручником одного вето. У публічній комунікації акцент на прозорому виконанні вимог ЄС та дотриманні правил, а не на торгах. Це дозволяє процесу рухатися вперед, попри опір Будапешта, а простір для блокувань звужується інституційно, хоча ризик точкових гальмувань зберігається.

Після позитивної оцінки ЄК у 2024 р. (виконання Україною «7 кроків» та рекомендація Раді Європи відкрити переговори) Київ перевів тему членства з рівня політичних заяв у площину техпроцесу: офіційно стартували переговори та розпочався скринінг – докладна звірка українського законодавства з правом ЄС (acquis) за тематичними класами. Попри опір Будапешта у 2024-2025 роках. [опрацьовано](#) кілька блоків, у тому числі «Фундаментальні підвалини», «Внутрішній ринок» та «Зовнішні відносини».

Логіка цього процесу, за словами віцепрем'єр-міністра України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Тараса Качки, не зупиняти технічну підготовку навіть там, де відкриття/закриття розділів потребує однотайності. Крім того, європейські столиці готові [формувати](#) «орієнтири» (бенчмарки) для відкриття глав без очікування на згоду Угорщини. Водночас на рівні ЄС точаться дискусії щодо зміни механізмів прийняття рішень: зокрема, група з 12 держав [вивчає](#) можливість перейти на голосування кваліфікованою більшістю у деяких сферах зовнішньої політики, щоб уникнути блокувань однієї країни. Це не скасовує формальні правила, але зберігає інерцію процесу та політичний тиск на Будапешт.

Київ також шукає підтримки за межами ЄС. Президент Зеленський повідомив, що США взяли на себе «роботу щодо розблокування» євроінтеграції України: після розмови з Трампом Україна [отримала](#) підтвердження, що США підтримують її членство в ЄС та готові координувати санкційні кроки та питання енергобезпеки для цього.

Окрім приватних переговорів, українська влада активно працює з громадською думкою. Президент Зеленський відкрито апелює до громадян Угорщини: на пресконференції у травні 2025 року він [зазначив](#), що 70% угорців нібито підтримують вступ України до ЄС, і лише сам Орбан категорично проти.

Слід також зазначити, що у цьому інформаційному протистоянні Україна демонструє готовність до діалогу та прозорість власних реформ. Міністр закордонних справ Андрій Сибіга після зустрічі з угорською стороною у вересні 2024 року [наголосив](#) на «позитивній динаміці» у врегулюванні питань національних меншин. Загалом влада подає сигнал: Україна виконує вимоги ЄС (зокрема, змінила закон про нацменшини у 2023 р. під рекомендації Брюсселя), відкрито говорить про бажання конструктиву і добиватиметься обговорення питань двосторонньо, а не за зачиненими дверима. Це змушує Угорщину виправдовуватися навіть перед власним суспільством (наприклад, імітованим референдумом 2025, проведеним владою Орбана).

Таким чином, стратегія Києва – об'єднати мінімізацію двосторонніх ризиків із підтримкою швидкості євроінтеграції через інститути ЄС. Це дозволяє рухатися вперед, попри політизацію питання Будапештом, і залишає Україні простір для результату тоді, коли в ЄС дозріють рішення, які обмежать зловживання правом вето.

Угорська меншина на Закарпатті

У питанні угорської меншини в Україні, Київ йде шляхом дотримання євростандартів та прийняття прикладних рішень: після поправок грудня 2023 року Україна підтягує мовно-освітнє законодавство до рекомендацій Венеціанської комісії, запускає технічні кроки (переклад НМТ, двомовні програми, підручники) і веде офіційний діалог з меншиною. Найбільший прогрес спостерігається в освіті та процедурних гарантіях; основні «червоні» точки – пороги застосування мовних прав, службові вимоги володіти державною мовою, ідея гарантованих мандатів (резервованого місця меншини у ВРУ).

У грудні 2023 р. за рекомендаціями Венеційської комісії Верховна Рада ухвалила низку поправок до законів про освіту та нацменшини, які відновили можливість навчання угорської у школах з мовою навчання національної меншини, насамперед у громадах Закарпаття. Згідно з новими нормами, державна мова залишається обов'язковою лише для ключових предметів (українська мова/література, історія, захист батьківщини), а інші дисципліни можуть викладатися мовами національних меншин (угорською тощо). Ці зміни [відновили](#) право угорських школярів на навчання рідною мовою в середній школі та повністю виконали головний «мовний» пункт угорських вимог (попри те, що Будапешт і надалі називає цей результат «недостатнім»).

У 2024–2025 роках [анонсовано](#) подальші законодавчі кроки (зокрема, нещодавно прийнятий новий закон про професійно-технічну освіту), які офіційно дозволять викладання угорською та іншими мовами ЄС у певних школах. Це створює механізми для широкого використання угорської у ПТУ для вивчення української як окремого предмета. Також Україна запустила переклад НМТ для випускників зі шкіл меншин (у тому числі угорської), що зняло ризики дискримінації під час вступу. Наступні кроки – оновлення навчальних планів, постачання підручників та підготовка вчителів у школах із мовою навчання національної меншини під підхід «українська як друга мова».

Статистика підтверджує, що курс України не на згортання прав угорців, а на забезпечення двомовності у регіонах компактного проживання нацменшин. В Україні діє 197 шкіл, де частина навчання ведеться недержавною мовою; з них 67 – угорськомовні. На Закарпатті угорською мовою зараз [навчаються](#) близько 10 211 дітей (дані на 2024 рік). Водночас сама меншина скоротилася: за оцінкою Закарпатської ОВА реальна чисельність етнічних угорців [впала](#) з «традиційних» 150 тисяч до 70-80 тисяч (міграція та демографія за роки війни), що впливає і на запит до освітніх/культурних сервісів, і на локальну політику.

Діалог з угорською спільнотою винесений у публічну площину. Зокрема, наприкінці 2024 р. [відбувся](#) державний «Форум угорської національної меншини» в Ужгороді за участю чиновників (заступника голови ОП, міністрів, керівництва

ОВА та ін.) та лідерів громади. На цих майданчиках угорці висловлювали пропозиції щодо відновлення мовних та культурних прав, і частина з них була включена до офіційних листів органів влади. Після шпигунського скандалу консультації тимчасово зупинилися, але освітні та сервісні рішення на місцях продовжуються.

Також Україна [заявляє](#) про готовність зважити на «11 вимог» Угорщини. Київ публічно погоджується рухатися там, де йдеться про євростандарти: ширше використання угорської мови в освіті (від садочка до вишу) із захистом статусу української; відновлення категорії «шкіл нацменшин»; переклади НМТ; чіткіші правила двомовної топоніміки; автоматичний запуск мовних прав у громадах із відчутною часткою угорців. Водночас відхиляє політизовані пункти – на кшталт «гарантованого» парламентського представництва чи зниження вимог володіння державною мовою для посадових осіб. Тут позиція незмінна: знання української – обов'язок кожного громадянина, а представництво має забезпечуватись загальними виборчими правилами.

Додатковий «запобіжник конфліктів» – нове законодавство про множинне громадянство для діаспори (прийняте у червні 2025 року), яке потенційно знімає давню «паспортну» колізію для закарпатських угорців. Подальша розрядка залежить від урядового переліку держав та відсутності будь-якого політичного втручання ззовні. У результаті підхід України можна звести до формули: «права меншин + прогрес, що вимірюється, у володінні українською мовою + публічний діалог». Саме ця зв'язка разом із демографічною реальністю регіону дає Києву підстави вимагати від Будапешта деполітизувати тему нацменшин та оцінювати кроки за фактом їхнього впровадження.

Таким чином, українсько-угорські відносини залишаються суперечливими: політичне протистояння (від блокувань руху до ЄС та НАТО до шпигунського скандалу на Закарпатті) поєднується з прагматичною економічною взаємозалежністю. Київ зумів утримати робочі канали у сферах кордону, енергетики та гуманітарних програм, тоді як Будапешт зберігає курс на транзакційну політику: технічне співробітництво в обмін на поступки на чутливі теми (меншості, ОТР Bank, транзит нафти). Виконання Україною рекомендацій Венеціанської комісії та публічний діалог із закарпатськими угорцями зміцнили аргументи Києва у євроінтеграційних переговорах, проте не зняли ключових «червоних точок» – права вето Орбана у Брюсселі та його вимоги щодо спеціальних політичних гарантій для меншин.

Подальший прогрес залежить від здатності сторін утримати економіку, енергетику та технічну взаємодію поза політичними кризами та локалізувати конфлікти у форматі двостороннього діалогу та процедур ЄС. Для України стратегічним залишається збереження темпу переговорів щодо членства в ЄС та мінімізація ризику блокувань через нацменшинні або енергетичні суперечки; для Угорщини – баланс між внутрішньополітичною риторикою та необхідністю залишатися конструктивним членом ЄС та НАТО. Без розв'язання вузлових питань українсько-угорські відносини матимуть тендітний баланс між конфліктом та взаємозалежністю.